



52. szám.

Deczember 23. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár : Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. **Kiadó-hivatal** : Pest bará-
 tok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nompareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

Tallérossy Zebulon levele Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedzs barátom uram!

Baron Wrede izs elmondhat eczeri emberel: »csag halgatok hogy mi pufog odahatul? hatranizem: akor latok, hogy engem ütnek!« Kapja raczoktul macskamuzsikát; aszongya ra: »na, tos hed i nid dacht!« Ütik bele fejibe czilinder piaczon: — de mar ezt nem hagyja szo nilkül: »so an kspasz bit i mir aus!« — Elkapnak ora elül Radeckzy gözöst egisz csapatostul; ere csag felszomal erilesen: »szé! tos schickt si nid!« Utolyara meglüvöldöznek ütet vendigestül együtt; de mar ere csak fel izs kialt: »kruczi szerben no amol! tasz tos an andrsmol nid kschicht!« Minditig nagy bamuloja voltam Andrasy Gyula talentumainak, de semit se nem olyan nagyon becsülöm bene, mint hogy olyan helyre, a hun macskamuzsikát, meg bevert czilindert, meg hoszu orokat kel kapnyi, nem magyar embert külte, hanem nimetet, Azirt

»Vivat! lebe hoch a baron Wrede.
 Kinek czilindert fejibe racz be verde!«

Job kadencziat in nem tudom ra talalni. Talan külügyministerium majd tud: — ambar az izs csak »költö« a pinzt elköltando; de nem »szerző« a satisfactiot szerzando.

Megyünk mar haza ünepekre. De nem viszünk haza magunkkal karacsonyi ajandikokat. Ez most olyan karacsony, a mikor »krisztus« nem hogy nem született; hanem felfeszitetet, vagy mint Ragalyi Ferdi mondja: felakasztatott: vagy a hogy Lucam Pilatus cselekszi: felfüggesztetett. Tisza arkangyal a megmondhatója, hogy lesz e neki feltamadás.

alazatos szolgaja

T. Z.

A WREDE-ÜGY.

Ah! gyalázat, szerbek! Hát az osztrák konzult
Meglőnétek? Tán az elmétek meglódult?
Vadásztok (míg nem bánt) magyar monitorra,
Mint (ha már gazdája elhullt) török orra.
Ezért kell hát nektek a fegyverszünet?
Görbe puskátokbul ránk adtok tüzet?

Jól tudjuk, dicső vagy, s hatalmas, nemes nép:
Az ozmánban nem téssz kárt, mert az **ellenség**;
De az orosz, mert jön hozzád **szövetségül**:
Hátulról lödözöd le a **csata-élrül**;
S meggolyózkod, szerb nép, most a **semlegest**?
Jól vigyázz! e **tréfát** meg ne **emlegesd**!

Mert nagy hősiséged bár remegve halljuk:
De azért már mi is láttunk karón varjut!
S ha Magyarországnak türelmét megnyírod:
Küld egy tüzér-káplárt, és egy csilagbirót.
Ez a kettő szépen elbánik veled,
Belgrád majd kap bombát, Risztics ötvenet!

Don Pedró.

SI ACCEPISTI, NEGA!

Az ötvenes éveknél az elején volt itt Budapesten
egy kellemetlen egyéniség, a kit senki sem sze-
retett, ellenben mindenki félt tőle. Először azért,
mert minden félelmes helyre (politzára, katonai
kormányzósághoz) bejáratos volt, azután meg hogy
ujságokba irt, s minden embert bepiszkolt.

Azaz, hogy »minden ember« volt a színész;
mert a többi nem igen jött elő az odújából, hogy
magáról beszéltesse. Ezeket aztán cibálta kegyet-
lenül. — Türték a jámborok: azt gondolták, hogy
ez a subventio.

Egyszer azonban valami új énekes került a
színházhoz, a ki még nem félt bele magát az isteni
állapotokba. Persze, hogy azt is kegyetlenül lepisz-
kolta.

Az énekesek azonban nem olyan emberek
mint más. A megbántott művész odament a kelle-
metlen emberhez s azt a saját szobájában con amore
felpofozta.

Csak azután, hogy megtörtént a szerencsét-
lenség, kezdett el rajta gondolkozni, hogy ez még is
nagy bolondság volt. Az ilyesmiért az embert még
be is csukhatják. Megakartta előzni a veszedelmet.
Elment a rendőrfőnökhöz s maga bejelentette az el-
követett violentiát, kérve, hogy ha lehet, kegyelmes
büntetést szabjanak rá érte.

A rendőrfőnök mingyárt küldött a kellemetlen

emberért s maga elé hivatta, hogy szembesítse az
önvádoltal.

— Ez az ur feladta magát, hogy önt a saját
lakásán fölpofozta.

— Engem? Soha se tudok én róla semmit.

Eltagadta a kapott pofont.

Ekkor aztán megharagudott a rendőrfőnök, s
kicsibe mult, hogy a szegény énekest most már meg
azért nem csukták be, hogy mért »nem« pofozta
fel a kritikust?

Végre elkergették mind a kettőt.

E lett volna jó belgrádi consulnak!

Kadenciák a Borszemjankónak ajánlva.

Ugy vettük észre, hogy a minapi vezérczikk
versben nem talált cadentiát a fenyegető »zöm, zöm,
zöm«-re. Ajánjunk egy párt:

Ébredj fel hát zöm zöm zöm.

Akkor majd megkérdezőm,

Hová tetted a pénzöm?

Falnak fordul zöm zöm zöm.

»Inkább az ágyat őrzöm;

»Utánam a vízörzön!

Ahoz pedig mi közöm?»

A JÓ UJSÁGIRÓ ÉS A ROSZ UJSÁGIRÓ.

Tanulmány.

KAKAS MÁRTONTÓL.

Hoszszu tapasztalás, szemlélet, és beható tanulmány után bátran ki merem mondani: hogy a »jó ujságiró« az a »rosz ujságiró«; s a »rosz ujságiró« az a »jó ujságiró.«

»Jó ujságiró« közönséges emberi fogalmak szerint az, a ki igyekezik az olvasónak igazat mondani; tudva álhirt nem terjeszt, óvakodik valakit érdemetlenül megbántani; nem fecseg ki titkokat, a a mikkel valami közügynek árthat; egy elvnek, pártnak, irányeszmének közvetlen híve, s modorában, stylusában oda törekszik, hogy becsületet szerezzen vele az irodalomnak. — Az ilyen ujságirót egyenkint minden ember dicséri; de a publicum egy tömegben — elfelejt a lapjára előfizetni.

Ez tehát a rosz ujságiró.

Ellenben »rosz ujságiró«-nak mondható az, a ki minden pletykát, a mit elkaphatott, kiád; ha nem kap, csinál maga; nem bánja, ha mindennap meg kell is czáfolni a tegnapi álhirt; a ki megtámad mindenkit; napvilágra hoz mindent, nem bánja akár milyen kárt okoz vele: nem híve, nem barátja senkinek, s nem kényes rá, hogy mit tartanak fölöle? — Az ilyen ujságirót aztán minden ember különkülön szidja; de a publicum egy tömegben, kap rajta nagyon.

Ez tehát a »jó ujságiró«.

PAPIRSZELETEK.

= **Hódításaikkal** dicsekedtek az ifjak; megszólal egyszer egy öreg úr, ki most is igen délczeg alak még s valamikor nagy kegyencze volt, a nőknek: »Hígyjétek el fiuk, hogy fiatal koromban nem szerettek anynyira az asszonyok, — mint a menyinyire szeretik most — a tárczámat.«

= **Mezőturon** kilencz leány mérgezte meg magát gyufával, mióta a mozgósításra az előkészületek megtétettek! És ez nem tréfa, az »Üstökösnek« komolyan írják onnan. Tessék még valakinek a háboru mellett izgatni!

= ... »Igen szorgalmas tojó, **kitünő költő**, és igen jó vezető.. « Ezt írja Oettel Robert, a ki szakmájában auktoritás — talán Prém Imréről vagy Gáspár Emilről avagy Ábrányi Józsefről vagy a Petőfi Társaság más nagyreményű lantpengetőjéről?? Kitünő költő! s hozzá szorgalmasen pójja a toémákat! sőt jól vezet is (t. i. a verslábakat.) Ki lehet ez uj Bájronfy Homér? Nem lehet más, mint az överseiből most felmerült Hollósy Kajetán István, a ki »Csaba tragédiájára« nem is hagy hét köznapi embert prenumerálni, csak olyant a ki általános miveltséggel bír... Ez lesz e tünemény!.. Vagy igen igen! ismert költőnők Pozsgásy Piroska?! Még ez sem — hanem csak a »Szeremley-tyúk«! Csak olyan szerény nép-költők, a kiknek a szemétdomb a Parnassusok. A »Gallus« czimű aprómarhászati szakközlöny még az arczképet is bemutatja egy e fajta nőkakasnak és kanyuknak. — Éljenek, és adják ki összes költeményeiket!

— **Az önkénytes intézménynek** kik a legnagyobb ellenségei? A ház mesterek. Mert az önkénytes fiatal ember megtanulja, hogy kapuzárás előtt is haza lehet jönni.

— **Csak nincs szebb a szerénységnél!** A Borszem Jankó úgy kínálhatja magát a vásáron, mint a »legtartalmasabb, legelmésebb, legelterjedtebb, magasb színvonalon álló élczlap.« Csak nincs is szebb a szerénységnél.

Ping-pang-puff lovag.

— Ó kokhinkhinai ballada. —

Ébredj lovag, ébredj, borzasztó valóra!
Halld mi történt, s borzadj! Alig mult egy óra,
Boldog férj valál te, és most szalma özvegy.
Elszökött drága nőd, az ég tudja hol megy!

Álam ez vagy való? beszélj, beszélj, szögám!
Való! való! való! Üres nász nyoszolyám.
Óh hütlen, hitszegő, az ég haragja rád,
Halotti köntössé lesz még ma nászruhád.

Hé kardom, lovamat, elő gyorsan, elő!
Nem menekül tőlem, bárhol legyen is ő!

Lovam gyorsan! . mondom, ne muljon pillanat,
Itt legyen, itt legyen egy rövid percz alatt!

Nem lehet jó uram, az ég is ellened,
Ráró paripádat el kelle vesztened!
Nödet elragadá Csin-bum a csábitó,
Lovad? öh átok! az adó végrehajtó ...

Mikulás.

ÉDES ÁLOM.



Z. reggelig elmakaózott. Fényes délben nyit be hozzá barátja de ő még aludt.

— Mit! te még nem vagy ébren?

— »Brenn!« »Brenn!« — szól Z. hirtelen, tovább folytatva álmát.

Á la Jules Verne.

»Csodálatos megmenekülés.«

(Divatos utirajz-minta **Megtörtént** Dr. Barnumius Humbug-falvyussal.)

»Megérkezem Londonba. Beszállok, hogy a kilátás ablakomból annál imposantabb legyen, a »Grand Hotel« legfelső emeletébe. Ez emelet oly

magasan áll, hogy annak ablakából tekintve ki, az ember azt is láthatja, mi háta mögöt fekszik.

Egyszer éjjel csak nagy lárma ver fel álmodból. Kitekintek. Alant nagy néptömég — és az egész »Grand Hotel« lángban. Menekülni akarok a lépcsőn le. De a tűz lángnyelvével már felnyalta a lépcsőket, mintha csak nádméből lettek volna.

Egy percz — s életemet lélekjelenlétem megmenté. Az ablakhoz álltam s szempillantás alatt egy hoszu-hoszu beszédet mondtam el. Csak arra vigyáztam, hogy beszédem szoros összefüggésben legyen tartva.

Mikor készen voltam vele: vettem beszédem fonalát, melynek egyik végét gyorsan az ablakfájához kötém, másik végét pedig derekamra öveztem s így aztán lassan, vigyázva a néptömég hangos »hurrah« kiáltása közt szépen a földre értem ...

KÖVETENDŐ PÉLDA.



— Oh az a szegény Francesconi! sohajt a nő a hirlapból a hirhedt gyilkos tárgyalását olvasva.

— Ládd, — mond a férj — ott Farnik Karolina azt vallja, hogy Francesconi neki szívéért adta szívét, s pénzt nem kért tőle soha.

— Nos?

— Hát te miért kérsz mégis tőlem?

KRÓNIKÁS ADOMÁK.

A jászkún menyecske a királyné előtt.

Az 1857-ki legm. körut alkalmával a jászkún kerületek székvárosában ősi szokás szerint ajándékokat vittek a fejedelmi párnak, fekete szőrü bárányt, fehér kenyeret, szép kalácsot, jól megtermetf magyar sajtot. Vitték pedig ez ajándékokat a legszebb menyecskék, leányok, ifjak.

A többek közt a szép kalács átadása egy menyecske tiszte volt.

Az uralkodóné szokott nyájasságával néhány elismerő szót intézett a menyecskéhez, hogy milyen szép kalácsot tudnak sütni a jászberényi nők.

Bezzeg neki bátorkodott erre a menyecske, s hogy adós ne maradjon a felelettel, egyet bilentve termetén, így válaszolt:

— Tudnak bizony felséges asszonyom még szebbet is!

Képzeltetni, hogy ő felségeik elmosolyodtak a csacska menyecske naiv beszédén.

Hunczut vagy, Heródes!

Nagy Szombatban egy régi jó magyar fajból származott, Okolocsányi Pál nevű kanonok élt ez előtt sok évvel. Gyakor mély buzgalomba merülten olvasta a Karácsony negyednapí mise evangyeliomát, melyben az a történet foglaltatik: hogy a három napkeleti király elindult a kis Jézus keresésére, kit imádni akartak és megajándékozni; utjokban beszélnek a gonosz Heródes királyhoz s kérdezősködtek, hogy hol született a Zsidók új királya? Heródes féltvén trónját, biztatta őket nagy ravaszúl, hogy csak keressék fel s ha megtalálják adjanak hirt neki is, hogy elmenvén ő is imádhassa azt; ámde mint az evangylista megjegyzi: szívében gonoszat forralt ellene, s meg akará gyilkolni.

S midőn ezt olvasná deákul a jó öreg pap, kitört belőle magyarul és magyarossan a méltatlankodás, és felkiáltott:

— Hunczfut vagy Heródes! ne higyjetek neki becsületes királyok! És csak ezen espectoratio után folytatta miséjét.

A poétás rektor.

Mikor Deák Vörösmartyval gyalog beutazta hazánk egy részét, egy kis falu végén lévő korcsmába is betértek pihenni, s ott kérdezik a csaplárt: nincs e falujoknak valami nevezetes története, adomája, vagy embere? mire ezt a feleletet nyerték: de bizony van olyan rektorunk, hogy poétásabb nincs a világon se!

Ez különösen érdekelvén Vörösmartit azonnal kérdezte, nem lehetne e hozzá jutniok, hogy csodálják ők is? De izibe itt lesz, felelt a gazda, ugy is lett. Vörösmarty elmondá, hogy mint nagy rögtönző poétát lehetne-e őt hallaniok verselni?

— Igenis, illő diurnumért állok elébe, a mi minden rímre egy itcze bor.

Megegyeznek azonnal. Ekkor aztán kérdé a rektor, hogy hát miről kádenciázzon? Deák az országuton látott egy batus zsidót haladni, s azt jelölé ki tárgyul. Mire a rektor rögtön így zengedezett:

»A zsidó sokat utaz, keveset költ,

Utat nem csinál, gátat nem tölt, (Ez 1848 előtt történt.)

Az ő vetése sohasem zöld,

Mégis neki terem a föld.

A két nevezetes utazó rögtön utalványozta a négy itcze honorariumot.

A kis gyermekek a kis Jézushoz.

Édes Jézus, szent pajtásunk!
Nem kérünk mi karácsonfát,
Karácsonfan lovat, puskát,
Mert atyánk azt mondja: ettől
Sok-sok a d ó t kell fizetni!

Azzal sem fárasztunk, hogy hadd
Ünneped nyugton megülünk,
S háboru apánk- anyánkat
Ne aggassa, legyen béke:
Mert ez G o r c s a k o f f bácsin áll.

Ne adj semmit, csak azt kérjük:
Hogy jó kis gyermekek rémét,
Kis barátid gyilkolóját,
Jó szülék szívszakgatóját,
Vedd el a csúf — diphteritist! **D. P.**

A NAGYLELKÜ



GORCSAKOFF. Nekem kell a ti kabátotok, a ti eszmátok, a ti utolsó filléretek, hogy a bolgárokat felszabadítsam.

SZÜCSMESTER.



ENGESER & GOSCHL ch

„Ha már felakarsz valakit szabadítani, szabadítsd fel a saját népedet.

ELŐFIZETÉSI RECSSENETEK.

Aláírási felhívás a

„**BUGAPEST**“

czimü világlapra.

Programmunk az egész világot érdekli. Czélünk harczolni

- 1) az állandó világbekeért,
 - 2) az állandó világkiállításokért,
 - 3) az állandó világhírü fürdőkért, u. m. Császárfürdő, Lukácsfürdő, Királyfürdő, Sárosfürdő,
 - 4) és mert a világon egy sem állandó semmi, sőt forgandó minden: az állandó borkiállításokért.
- = Magyar! csak a **Bugapestre** fizess elő! = Szergusz!
Kelt a Császárfürdőben.

Valaholott Imre,
fürdő-császár.

! N. B. Lapunk a legolcsóbb magyar lap!

Prenumerationális szabadság a

MAGYAR PESTER JOURNAL

czimü legnagyobb magyar lokálblattra.

Programmunk dekuvertirozva fekszik a P. T. publikum előtt. Mottónk ez: kieskamotirozni minden germanizmust, gallicizmust stbizmust zszurnalistikánkból, — a mi már skandalozus. Szóval effec-tuizálni a nyelvpurizmust in optima forma, hogy még a ki nem peritus is az unmagyar journalistikai frazeológiában: a »Magyar Pester Journált« non-chalance-szal utilizálhassa: — Utile dulci!

Hogy ez succedáljon: csak a P. T. publikumon fekszik.

Vederemo!

Kulisszay Ede,
magyar-magyar kulissen-reiszer.

! N. B. Lapunk a legolcsóbb magyar lap!

Előfizetési szabadság egyenlőség testvériség a

KÖSZVÉNYLEGÉNY

czimü független-szabadelvütlen lapilapra.

Lapra magyar!

Lapra! alapra! bankalapra!

Önálló magyar nemzeti bank-alapra!

Hogy Lukam a magyar érczet többé ne vigye ki, — mi kivisszük!

Mindezt egy évre 12 osztr. ért. forintért!

Vezér-czikkirónk Piczolay János leend, ki hivatta van Pipicz antipopodeseül szolgálni!

Az osztrák nationalbank fenyegetéseire Rudrony Somfa fog felelni.

Lukamnak pedig a szerkesztő

Lukács Béla,
magyar Lukamus.

! N. B. Lapunk a legolcsóbb magyar lap!

Utófizetési felhívás a

CSALÁDI KONYHA,


egyesült

RÓZSÁS FENYVES hölgydivatlapra.

Nagysáim!

A haza reménye Kegyetekben szendereg!

Tehát fizessenek utó a Cs. K. e. R. F. re.

 Ismert rébusz gyártónk Poczok Eufrozibunda k. a **csak** lapunknak ígérte meg jövőre közreműködését.

Egy éves utófizetőknek Vörös Ignác összes költeményeivel szolgálunk kedvezményül, s egy bödön lekvárral s egy hőzentráger szabásmintával.

Féléveseknek egy szerelmi levelezővel.

Szopósoknak az ismert historikus Cassanova Emlékirataival.

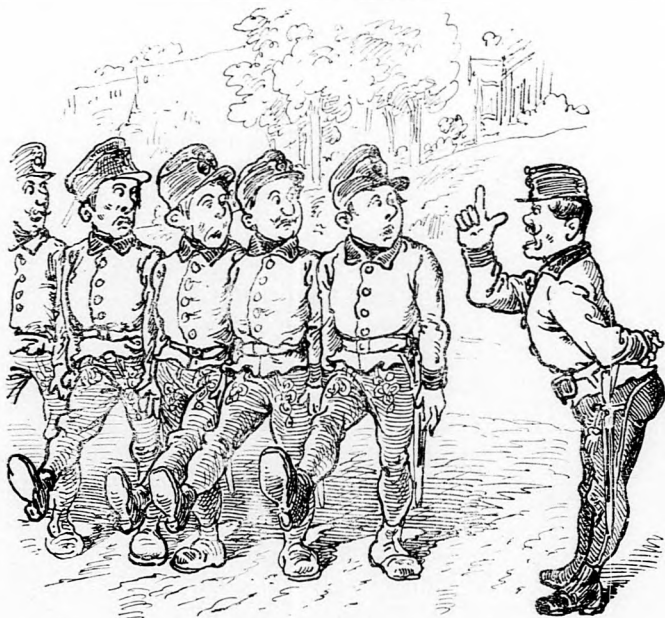
Gyűjtőknek a szerkesztő arczképe, s egy háló reklí jár.

A ki egy évnegyedre fizet utó: 50 perzent árelengedésben részesül; a ki félévre: egész árelengedésben. Egész éveseknek 10 frt. kedvezménydíjat küldünk.

Zebulonia,
a Cs. K. és R. F. egyesült szerkeszsjé.

! N. B. Lapunk a legolcsóbb magyar lap!

A VÉRMEZÓN,



— Lábat emelni! vezényli a káplár a bakákat. Tévedésből egyik ujoncz a jobblábát emelte föl, s az oldalt álló káplárnak feltűnván, hogy két láb egészen egymás mellett nyulik ki, dühösen förmed el:

— Há pokolba emeli ott az az ember mindakét lábát a levegőbe?

Don Pedröhöz.

Megénekeltél mást, enged tehát,
Ha lantom cserbe nem hagyand,
Megénekellek Pedrő téged én,
Ha képes erre még e lant.

Ripők koromban, míg a rimeket,
Egy szuszra fujtam bárkinek,
Mily könnyedén pengettem volna el
E néked szánt dics-éneket.

Ám vénült test, s agy; subrozádban ezt.
(Szerencsés szerencsétlenség!)
Olvastam és meddig olvashatom:
Kérdések-kérdése ma még.

De hadján! — babért nevetni itt lenn
E czudar földön is nehéz,
Hát még ott fent, fent az »Üstökösben.«
Mily hitvány erre gyermek ész!

De ösztön az, mely gyakran lantot ad;
S kezembe nyüvöm drombomat,
Azt is azért, nehogy örökségül
Hagyhassam egy bús Lantfínak.

Ez ösztönökkel fogadd el tehát
E drombból jött sziv hangomat:
Légy Úr Pedrő! s hogy szolgád lehessenek
Rendeld meg Mencsikoffomat

Szunyog.

Józsa Gyuriról.

(Bernáth Gazsitól.)

Pest, jan. 27. 1871.

Kedves barátom!

Józi Gyurkáról ismét ötlött az eszembe holmi tragicomikus tréfa. Közlöm veled. Te minden porszemet fel tudsz használni.

A tiszafüredi perduellis nátió, egyszer bált rendezett, persze aféle lóbor bált (nóbel), a melyben krumpfli ananász: vizes ponyva és zsina-gógai luszter volt a decoratio.

Boldogult édes atyám pusztai birtokáról hazatér. Asztalán találja a báli citatóriát. Késő est volt. Familláris tréfára levén invitálva, csak azon házias öltönyben comparéált, melyet a tanyán szokott viselni. Józsa Gyuri ráförmed, s ő ki az akkori világ legpiszkosabb embere volt, a publicum előtt kigunyolá.

A jó öreg hallgatott, hanem másnap az ide mellékelt lábas historiában válaszolt barátod. *Gazsi.*

Józsa Gyurihoz.

Ócska ruhám foltját, gunyos hahotád kikeleplé
Bodzafa tőkéből bujt palotás uraság.
Engem ugyan foltos öltönyre ezorit mai sorsom;
Ámde nevem s hírem foltjai nincsenek ott.

Mindennapi hírek.

(Budapestről.)

— **Borzasztó szerencsétlenségtől** menekült meg a derék építész Kéchler Napoleon. Ugyanis a francziskánusok új bérházából egy egész oldal fal ledőlt; s agyonütött és megsebzett 8 munkást. A derék építész csak az isteni gondviselésnek köszönheti hogy ő is áldozatul nem esett. Ő tudniillik jelen se volt az egész építkezésnél.

— **Ybl Miklós** kitűnő építész, agyonütötte a lipótutczai városházat.

— **Baleset.** Ma egy új ház sem omlott be. Még államépület sem. ha ez így tart, maholnap be kell zárni a Rókust!

A TÁVIRAT.

Nem rég történt, csak e napokban,
Olvashatták is a lapokban.
S így nem mese, hanem történet.
A mit én itten elbeszélék.

Tehát történt egy csöndes este,
Hogy *férj-uram* a póstát leste.
S a mint kikapja a lapot:
Feltépi a keresztkötetést,
S nem is nézi a hirdetést,
Hanem csak a *táviratot!*
S rohan haza, hol élte párja
Kiváncsiságtul égve várja.
Midőn pedig a férj belép,
Igy kérdi az asszony-cseléd:
»No hát mi van? lesz *háboru?*
Hogy áll a *conferentia?*«
»Hó! még nem mentünk annyira!
De miért vagy oly szomorú?
Szólj angyalom, szívem Judit!
S nyom ajjakára egy puszt.
Mégfogva Pált — magáho' huzza,
És szívszorongva kérdi:
— Mi olyan jól áll néki, —
»Ugy-e, ugy-e, hogy *győz a muszka?*«
»Hahaha! a *muszka?*! így Pali:
E kérdés ugyan angyali!
A bizony ha tette kerül,
Kikapja részit emberül!
Mert látod: az anglus meg osztrák,
Mind a *törököt* pártolják. . . . «
»A *törököket!*? azt a *pogányt!*?
Tán még bizony *te is!*?« »No persze!
Az a dolognak rendi, sorja,
Hogy háláját e nép leróvja,
S a végszükségben meg ne vesse:
Ki hazát adott a nagyoknak,
Midőn villágá bujdokoltak,
Mig itt a muszka átkos serge
Rabolt, dult szerte,
És pusztitá szegény hazánk!«
»Ugy-e csak *tréfálsz* most velem
Apókám, kedvesem?
Mert tudom, te azt pártolod,
Ki templomára tűz keresztet!«
És itt a nőnek bangja reszket,

Sáppadtá lesz, és tántorog.
»Mi lelt mi bánt? szólj édesem!
Talán meghűltél? hűs az est!
— Plaidjét od'adja — tedd fel ezt:«
»Nem kell . . . tied . . . fel nem veszem . . .«
A férj szemöldjét huzza össze:
Kedves nejét vajjon mi lelte?
S hozzá lép, hogy csókban förössze;
Hiszen ha *az* bús: fáj a lelke.
S a mint kezét feléje nyújtja,
Azt elvörösül mint a pulyka,
Vagy mint a láthatár, midőn
Álmábul a nap égre jön.
És int, hogy menjen, hagyja ott,
Sohajt is mellé jó nagyot.
De ám a férj erőt veszén,
És kérd: »mi bánt *egyetlenem?*«
»*Egyetlened!*? .. hm! szól a nő,
— Kinél a bánat egyre nő —
Hisz még imént is ajjakad
Ejtett előttem oly szavat,
Hogy a *török nyer* . . . Hát elég
Töröknek — szólj! — *egy feleség!*«
— Ahá! tudom, mi a bibe.
Gondolta a férj sebtibe!
S hogy fölmutassa a valót:
Elökereste a *lapot*.
»Nézd drága kincsem, gyöngyvirágom,
Egyetlenem a nagy világon!
Hisz e *távirat* mondja azt,
Hogy a *török nyer*, és nem *én!*
És aztán búra mért fakadsz?
Hisz én — lásd — nem vagyok török,
Szerelmem hozzád hű, örök,
Emlékszel: erre esküvém!«
»Hát . . . hát . . . oh már mulik bajom.
S nem is haragszom oly nagyon;
De ugy-e; hogyha hadba mégy,
Nem tartasz ottan — *háremet?*
Hisz van neked — *egyetlened* . . .?«
És csókra kész a feleség.
A férj meg, csakhogy béke lett,
Kedves nejével édeleg.
Csók csókra mén . . . A férj motyog:
»*Még is furcsák az asszonyok!*«

Jeremiás.

BORKORCSOLYÁK.

— No Iczig, háboru lesz, jönnek a muszkák! mondja egy jómódu gazda a hozzá betért zsidónak.

— Bánom is én, felel Iczig, csak úgy jöjjenek mint a hogy a boltban árulják.

— Hogy hogy?

— Hát fhej nélkül!

— Ugyan már miért mondott le a karczagi kántorságról bátyám?

— Már csak úgy kellett lenni öcsém, mondja a kántor nagy szomoruan; mivel ha az utcán énekeltem, a szél a számba fujt!

Szilágy megye Ákos községében a kisbíró egyuttal kézbesítő is, hívják Sárý Gáspárnak. A hatóságoktól érkezendő kézbesítések az irástudatlan egyéneknek ekképen adja át kézvonás mellett:

Kézbesítő, néviró,
Sárý Gáspár kisbíró.

Felel a bagoly diák a phisikából s ijedtében oly mondatot csavarított, melyben nem volt alany: mire a tanár ezen kérdést intézi hozzá: mit tesz ezen mondat:

»Non entis nihil praedicatum.«
Egész határozottsággal feleli: »A mi nincs az nem praedikál« Hát mi nincs? kérdi a tanár. Sugják neki »boszorkány«; megint komolyan felel: »szultán«.

A tebernában ivott a bagoly diák, a háznagy rajta kapta; rögtön kiveszi noteszét, hogy fölírja: »Kérem hogy hívják?«

— Az én nevem: Szentpopolonovicserzonali-bidinikolczky Csataramanavacsivicsavahammel-lipitovczki.

Meglátta a »túri« fiu, hogy apját a korcsában úgy főbe ütötte a komja, hogy elájult. Azt hitték meghalt, de midőn megáhozt, a fiu egész dühvel oda megy a főbe ütöthöz s nagy káromlással mondja:

— Hát nem tudott kend nagyobbba ütni.

— Gorcsi öcsém, mért viselsz olyan otromb csizmát?

— Tehetek én róla, hogy a lábamhoz szabták.

— De tanár ur kérem, mondja az ö r ö k s z e k k u n d á s d i á k, ne buktasson meg! Vegye tekintetbe, hogy sánta vagyok; kénytelen vagyok t a n u l m á n y o s p á l y á r a lépni!

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

— A leghosszabb-czimü ember levele. —

Caongrád, dec. 10. 1876.

Tekintetes Széll Farkas járásbíró urnak Szent-Mártonban!

Kár volt másra bizni czimeim leírását, minthogy több mint 20 nyelvtani hiba van a leírásban... A »Meggzúnt«-nek pedig nincs czélja, — a czél ellön tévesztve, hogy az élczlapba küldetett, mert a világ komolyan veszi a dolgot, s tiszteletben részesít érte. Tessék egyik főtiszt. szomszédját megkérdezni, ha igaz-e?

Az új czimeket kár volt nem közölni, ilyenek: »Megyei bizottsági tag« nevelésszakosztályi és egészségügyi szakosztályok rendes tagja; »m. kir. tem. t. társulati« rendes tag, árvízvesz-főfelügyelő, városi egészségügyi bizottsági tag*; polg. iskolai rendes énektanár; »48-as népkör elnöke«; sat. Ezek sem szünetek ám még meg, mert nagy részben újak.

Tudatnom kell, hogy egy derék ember kétségbe vonta czimeim legtöbbségét, mert a kalocsai érseké három sorral több, s ezt be is küldte az »Üstökös«-nek; tehát jó lesz még új czimeimet beküldeni, nehogy valaki tul szárnyaljon czimek tekintetében, s így az író nem mond majd valót, midőn az mondatik, hogy az én czimem a legtöbb.

Ne tessék azonban gondolni, hogy tréfálok, komolyan beszélek, s tessék még a hiányzó czimeket beküldeni, s még a gonosz »Egyetértés«-nek levelezője vagyok...

Tisztelettel

Sohlya Antal.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— Hogy még a rossz vicczelőknek se szerezzünk fekete karácsonyt: kézírataikra az ítéletet csak a jövő számban hirdetjük ki. A mi jó, úgy is meglehet nyugodva, hogy jönni fog.

* 67-es árvizi bizottság tagja, s ad hoc jegyzője.

ELŐFIZETÉS

az

Ü S T Ö K Ö S

huszadi évfolyamára.

Jelentjük alássan hogy berukkoltunk!

Mink is a husz éves korosztályhoz tartozunk.

S az nem csekély érdem: husz esztendő t megérni ilyen sanyarú időkb en.

Kivált lapnak.

Sok csatát keresztül éltünk s szándékozunk még igen sokban részt venni.

Megvertünk Bachot, megvertünk Schmerlinget, megverjük még Lukámot is.

Haderőnk elég nagy, s annyiban hasonlít a nagyhatalmakéhoz, hogy az is a papiroson van. A mi nálunk: érdem.

Mi nem állítjuk azt, hogy csak a bolgárok sorsát akarjuk enyhíteni: mi foglalni akarunk. Hódítani készülünk.

A ki egyszer befogad bennünket, mindig fogunk találni valami elintézetlenül maradt reformot nála, hogy bennünket a házából többet ki ne küszöbölhessen.

Azért a jelen ultimatumunk vétele után legfeljebb három hét alatt minden, igaz ok nélkül megtámadott, olvasó siessen az alább olvasható békekötési föltételek mellett magát megváltani, különben ő lesz a hibás.

Azon reményben bocsátjuk el harczosaink ezreit, hogy ép kézláb fognak — nem visszatérni; hanem küldetésük helyén maradni és tudatni egyezkedésünk alapföltételeit, melyek szerint az Üstökös jövőre is megjelenik minden héten vasárnap másfél iven, még pedig minden hézagtöltő hirdetések nélkül, hanem egész terjedelmében humorisztikus tartalommal teli nyomtatva, számos képekkel, lehető legkevesebb gorombáskodással és igen kevés kényszerélcsekkel: munkatársai közé fogja számítani a szerkesztőt is. A többi ugy is ismeretes.

És mindezekért jár egy egész évre 8 forint

fél évre 4 „

negyedévre 2 forint osztrák értékben, (ha pedig magyar érték

lesz, akkor abban).

Az előfizetési díjak az Athenaeum kiadóhivatalában utasítandók.

Budapesten, 1876. decz. 10-én.

Jókai Mór,

az Üstökös szerkesztője és tulajdonosa.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióuteza 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.